Ч. 103. Второк 11 (24 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Весь сьвіт з великим напруженем споглядає на далекий Схід, де важить ся судьба двох великих, хоч не однаково сильних держав і де щасте военне, як би здавало ся, зачинає перехиляти ся на сторону Росиї. Японці потерпіли велику страту на мори а в Токіо настала загальна жалоба. Театри позамикано, всї приватні забави відкликано і настав загальний сум, а хоч через то ще сила Японців не ослабла на мори, то все таки в спілцї з подіями на цілечвинї викликує она не малу обаву. А ситуация на суши ось як представляє ся:

Перша армія японьска, значить ся передні еї відділи мусїли вертати назад до Фенванчен. А хоч то не стало ся по великій якійсь батві, як то спершу говорено, то все таки вже сам факт викликав серед российской армії велике одушевлене і додав їй духа, котрий була стратила по битві над рікою Ялю. Бюро Райтера доносить з Нючвану: Війско российске одушевлене успіхом, яке осягнуло через то, що спинило дальший марш Японців. Уважають то за щасливий знак, що то стало ся якраз в день уродин царя. Після послідних вістий японьска армія, котра машеруе з над ріки Ялю, посуває ся двома відділами, одним до Хайчен а другим до Ляоян.

Нючван а радше его портове місто єсть знов в руках Росиян; они вийшли були звідтам, але опісля вернули назад. Здає ся, що лиш тяжкі пушки забрано з того міста а за то мала там прийти польна артилерия. Дальнего здаєсь Японці також ще не взяли і мають в своїх руках лиш зелїзницю на полудне від стациї Вафянтян. Та й Порт-Артур, як тепер показує, не зовсім замкнений, бо з одної сторони від суши і єсть ще якесь телеґрафічне сполучене з Нючваном — найновійші вісти з сего міста кажуть, що Японці переловлюють депеші, отже може бути, що то лиш сполучене за помочию бездротного телеґрафу — і кріпость, видко, ще не обсаджена достаточно японьским війском, бо адмірал Вітгефт висилае почтою рапорти до Алексієва в Мукденї, а відтак і від моря промостили собі Росияни дорогу крізь завалений в'їзд до пристани, так що з порту можуть вже випливати не лиш торпедовцї, але й кружляки, а се вже значить богато, бо хоч японьска фльота може все ще держати в шаху российску, то все-таки стратила вже свободу рухів, що все ще єсть важною річию мимо вступленя сухопутної армії на цілечвину.

Та й з тим фактом треба числити ся, що российскі войска зачинають появляти ся в північній Кореї. Коли то правда, що японьский консуль з Ґензану дав знати до Сеуля, що 19 с. м. около 300 Росиян обсадило Канков, місцевість положену на 40 анґл. миль, отже 10 наших, на північ від Ґензану, і що за тим відділом ішов другий зложений із 3000 мужа та що телеґрафічне сполучене на північ від Ґензану перерване — то се значило би для Японців річ таки дуже небезпечну, бо остаточно Росияни ідучи з Приморя і Усурийского краю до Кореї, могли би в більшій силі відтяти Японцям все таки потрібний конче відворот до Кореї і так не лиш поважно їм загрозити, але й навіть взяти в два огні. Про ґенералів Ліневича і Мищенка та їх войска від довшого часу нічого не було чути, аж тепер поволи зачинає ходити чутка, що Ліневич зачинає порати ся в північній Кореї.

Не можна припускати, щоби так осторожні люди як Японці не розважили добре всего і длятого може бути, що то лиш з далека і з вістий видає ся, що їх положене лихе. Анґлійскі ґазети уважають навіть відворот армії ґенерала Куроку за зручний маневр Японців, маючий на цїли відтягнути значнійшу силу российской армії на лївім еї крилї, щоби з противної сторони форсувати похід та Хайчен і обійти опісля российскі позициї межи Ляояном а Мукденом. Богато зависить тепер від того, яку силу має вся армія японьска і чи може она переважити сконцентровані і укріплені під Мукденом сили российскі. Однакож се найважнїйше питане для роблення всїляких можливих комбіна-

7)

Японія і Японці.

(Після дра Коха, Майшке Сміта, Гірна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Тепер слїдувало справді дуже красне представлене сьвята вишневого цьвіту з ріжнородними танцями та величавим походом з ріжнобарвними лямпіонами; особливо взірцево були виконані танцї і викликували загальне одушевлене. До такту музики посьвівуючи від часу до часу появляли ся таночницї один по другім довгим рядом з одного боку сцени і танцюючи поволеньки, зовсім поволеньки наперед щезали поза кулїсами а відтак прилучали ся борзенько до входячих так, що здавало ся, як би тому танцюючому походови не було кінця. Рухи суть дуже хороші, до чого причиняє ся богато незвичайно ґраціозна постанова тїла, рамен і рук. Костюми як своїм кроєм так і добором делїкатних красок показують дуже високо вироблений артистичний ґуст, а „кімоно“ (верхна одїж) з широкими в дуди зложеними рукавами та широкий елеґантний пояс збільшають ще в більшій мірі примани одїня.

На дорозї до одного з многих парків зачули ми, що мікадо сего полудня задумав взяти участь в сьвятї вишневого цьвіту, отже наш провідник повів нас на місце, звідки ми могли дуже добре видїти гостий — високих японьских достойників, европейских консулїв і т. д., що їхали попри нас верхом або в екіпажах а навіть рікшавами. Японці поубирані зовсім по европейски, в довгих сурдутах, в цилїндрах і т. д., а екіпажі під взглядом елеґанциї і збитковности не уступають в нічім заграничним. Всї офіцири носять европейскі мундури і множество ордерів на грудех і лиш по їх маленькім рості та по жовтій красцї лиця можна пізнати, що они належать до иньшої раси. Офіцири на конях держать поводи не так низько як у нас, лиш у високті грудий; єсть то звичай, котрий впав менї в очи й у Хінців і длятого просто незрозумілий для мене, бо на мій погляд тратить ся майже зовсім силу над конем через то, що держить ся поводи високо. Японьскі офіцири зі своїми короткими ніжками очевидно не держать ся кріпко в сїдлї на своїх великих огнистих конях. На мене робили они навіть таке вражіне, мов би они далеко більше волїли іти пішки.

Але тихо: он там іде мікадо, а наш провідник шепче до нас, щоби ми чим скорше здоймали капелюхи, підчас коли тайні аґенти полїцийні споглядають остро на нас, чи ми з повним пошановком витаємо цїсаря. Пишний екіпаж мікада іде саме по при нас і можемо видїти японьского цїсаря зовсім з близька; то невеличкий худощавий чоловічок з чорною бородою і дуже інтелїґентним виразом лиця. На жаль не могли ми видїти з лиця цїсаревої, що їхала в другім повозї; лиш тілько могли ми добачити, що мала на собі дуже елеґантну рожеву сукню після найновійшого европейского крою.

При нагодї довідав ся я, що европейска ноша, в котрій Японцям впрочім зовсім не до лиця, увійшла в Токіо від кількох лїт зовсім в звичай. Мужчини виглядали в нїй мов би поперебирані малпи, а дївчата, котрих малий і присадкуватий ріст в ній дуже некористно уявляє ся, стратили таки зовсім свою красу і повабність. Японці, що вже й самі то зміркували, завернули длятого назад до своєї так само практичної як і хорошої ноші. А вже нічо не було для них так невигідне, як черевики особливо по дощи, коли на улицях роблять ся справдешні баюри; коли же на дворі красно і на улицях сухо, то Японці носять прості сандали, що складають ся лиш з підошви виплетеної з тростини, котрі привязують до ноги шнурочком, що переходить помежи великим а другим пальцем, а підчас слоти заступають їх другими, в котрих прибиті два кусні дошки на 6 цалїв високі. Підчас коли Европейці на тих сандалах не то ходити, але навіть стояти не можуть, бродять в них Японці через найбільше болото і то так жваво і зручно, що їх білі як сніг панчохи не покажуть ані найменьшої плямки. Та ще й то треба тут сказати, що японьскі панчохи мають один палець подібно як у нас иноді рукавиці. Коли настануть дощі, то не лиш тоті, що в рікшавах возять людий по місті, але й всї селяни убирають на себе виплітані із соломи плащі від дощу. Стебла в тих плащах бувають на стопу довгі і так уложені, що одно лежить верх другого. Коли

ций і здогадів мусить остати ся без відповіди, бо ніхто крім головних вождів японьских не знає, яка сила армії японьскої стоїть тепер в полудневій Манджуриї. З Мукдену доносять, що росийскі круги войскові обчисляють єї на 80.000 людий. Армія та, кажуть, єсть ще далеко від Ляоян, поза котрим стоїть армія росийска. Войска росийскі одержують заєдно поміч а позициї їх стають щораз сильнїйші, підчас коли армія японьска слабне чим раз більше в міру того, як поступає в глубину краю. Тепер вже зачинають і дощі утрудняти похід Японців а найбільше перевіз пушок. Росияни держать в своїх руках зелїзницю аж по стацию Дашіцао на північнім всходї від Каічу. Від сеї стациї аж до Вафантан на граници тих земель, котрі Росияни взяли були в посесию довкола Порт Артура, єсть зелїзниця збурена. По части збурили єї Японцї, по части таки самі Росияни. Полковник Спіридонов їздив вздовж шляху казав зривати шини і забирати з собою.

Оттак представляє ся тепер ситуация на поли росийско-японьскої війни і викликує тепер так велике напружене уваги і цікавости у зрітелїв з боку, як у тих, що приглядають ся грі двох знаменитих шахістів, котрі як раз роздумують над тим, як би то так потягнути, щоби противника зробити шахматом.

Новинки.

Львів дня 23-го мая 1904.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс повітових лїкарів: д ра Мен. Крамаржиньского з Домбрової до Перемишля і д-ра Тад. Милевского з Городенки до Коломиї, а санїтарних асистентів: д-ра Войт. Куржинця з Бжеска до Домбрової, д-ра Петра Яроцкого з Вадовиць до Турки, д-ра Людв. Собещаньского з Городка до Городенки і д-ра Генр. Палестра з Городенки до Бережан. — Львівский висший суд краєвий переніс канцелярийного офіцияла у Львові Апол. Анджейовского до Сколного, а судового канцелїста в Сколім Порфирия Витвицкого до Львова.

Сїльский листонос. З днем 1 червня с. р. заводить дирекция почт і телеґрафів при почтовім урядї в Глинянах службу сїльского листоноса для місцевостий Замосте, Женів і Полтов. З тої причини буде вилучена місцевість Полтва з округа доручень почтового уряду в Задвірю, а придїлена до почтового уряду в Глинянах.

— **Напад.** Дня 12 с. м. вертав із Східниці до Дрогобича лїкар др. Сенковский. Коли перед північчю переїздив через село Мразницю, напав єго робітник Антін Смолиньский і девятьох инших єго товаришів та побили єго палицями. Ті самі галабурдники повибивали вікна в домах в Мразници і напали крім того на двох бориславских фіякрів та поломили і побили лїхтарні при возах. Жандармерия вислїдила всїх напастників і відставила до суду.

— **Зловлений злодій.** В Хирові зловлено оногди Мечислава Карпиньского, помічника купецкого, що свого часу вломив ся до дроґериї Сладовского у Львові і обікрав єї. Аґент львівскої полїциї Ґінсберґ віднайшов украдені річи в Лютовисках. Карпиньского відставила жандармерия до самбірского суду.

— **Пожар.** З Сокаля доносять: В селї Поздимири знищив сими днями пожар 12 загород селяньских з всїми припасами збіжа і паши. Шкода виносить 18.000 корон і була обезпечена.

— **Пересьвідчив ся.** З Оломуца доносять: Оногди рано на кладовищи в Веcда найдено трупа бувшого посла до сойму і президента каси щадничої в Волоскім Межиричи д-ра Альойза Микиски, відкопаного і лежачого побіч гробу в отвертій домовині. На кладовище прибула незабаром комісия судова, котра розслїдила цїлу справу. Іменно показало ся ось що: Коли каса щаднича, котрої директором був др Микиска, упала в наслїдок єго крадежий, він аби не попасти в руки суду відобрав собі жите вистрілом з револьвера. Але серед населеня ходила поголоска, що др. Микиска не відобрав собі житя, лише забравши гроші утїк до Америки, а тілько аби втихомирити властителїв вкладкових книжочок розпущено поголоску о єго самоубийстві і похоронено фіґуру з воску. Як комісия розслїдила, муляр Маврикий Шобер, аби пересьвідчити ся, чи похоронений дїйстно др. Микиска, чи фіґура з воску, відкопав гріб і отворив домовину, а пересьвідчивши ся, що в домовині лежить дїйстно тїло д-ра Мискики, пійшов з кладовища, не замкнувши домовини і не засипавши гробу.

— **Сам зголосив ся.** Перед кількома днями доносили часописи, що касиєр цїсарских доменів Кайзер, в Нітрі на Угорщинї, здефравдував гроші і утїк. Тепер телеґрафують з Нітри, що Кайзер по 5-дневній неприсутности повернув і віддав недостаючу квоту 15 000 корон В наслїдок того застановлено против него слїдство карне, а буде він в дисциплїнарній дорозї спенсіонований.

— **Намірене самоубийство артистки.** З Черновець доносять, що оногди наміряла там відобра-

---

Японець убере на себе такий плащ, то подобає нїби на якогось великого їжака.

Важну ролю грають в суспільнім житю японьскім т. зв. „ґейши“ або японьскі таночниці. Назва „ґейша стала вже й у нас досить загально звістна, але мало хто має о ній поняте. Щоби о сїй японьскій „специяльности“ дати добре поняте, підемо за описом, який подав славно звістний американьский писатель Гірн (Lafcadio Hearn), котрий знає японьске жите і японьскі відносини, як ніхто лїпше від него. Гірн був первістно один із найвизначнїйших американьских журналїстів і виїхав до Японії, щоби там студіювати японьске жите, японьскі звичаї і обичаї. Там став він учителем і учив по містах японьскі діти, відтак оженив ся з Японкою, перебрав ся за Японця і приняв таки японьскі звичаї а навіть вже й свої дїти виховував по японьски. Коли японьскі великі міста зачали нагло переймати европейску культуру, єму вже не сподобало ся жите в місті і він переніс ся в глубину краю на село і так мав нагоду пізнати як найлїпше японьске жите зі всїма єго добрими і злими сторонами і відносини у всїх верствах японьского народу. Гірн отже так каже о японьских таночницях:

Нема нїчого тихійшого і торжественнїйшого як початок японьского бенкету, а чужинець, що придивляє ся сценї єго розпочинаня, анї не прочуває, як голосно і гучно він иноді кінчить ся.

Тихонечко, не відзиваючись анї словечком, засїдають гості в сьвяточних одежах на подушках до сидженя уставлених в сьвітлици в чотри боки. Служниці, що босими ногами ходять тихенько, ставлять на мати перед кождого гостя низонькі лякеровані столички. Через якийсь час видко лиш мов би крізь сон якусь нїби лїтанину та усьміхи. Навіть і знадворку ледви зачує ся якийсь голос, бо доми призначені на пири суть відділені городами від улиці. Наконець той, що приймає гостий, або єго заступник перериває загальне мовчане словами, уживаними після старого звичаю: „О — сомацу де ґозарімасу ґад! — изо о — гаші!“ [1]). На то покланяють ся тихо всї присутні та беруть в руки свої „гаші“ (патички, котрими їсть ся). Але й тоті патички, коли їх зручно уживають, не роблять ніякого шуму; так само без шуму наливають служниці теплого „саке“ (вина з рижу) кождому гостеви до плоскої чарки і коли гості спожили кілька страв та випили неодну чарку саке, розвязують ся їм язики.

Нараз з тихим хохотом входить до сьвітлиці кілька або и кільканайцять молодих дівчат. Они після звичаю припадають на колїна, покланяють ся низенько і витають ся тим способом а відтак висувають ся на отверте місце межи гостями і зачинають наливати до чарок з такою ґрациєю, якої не вдала би ніяка звичайна дівчина. Та й дуже хорошо і повабно виглядають они в своїх дорогих шовкових одежах і пишних брокатових поясах; волосе у них хорошо причесане а в нїм штучні цьвіти, якісь дивні гребінчики та шпильки і инші золоті прикраси. Они витають ся зі зовсім чужими людьми, мов би з якими старими знакомими, жартують сьміють ся а часами котрась і трохи крикне. То суть „ґейша“ або таночниці, котрих після звичаю наймають на пири.

Відзивають ся звуки „самісен“ (ґітари з трома струнами). Таночниці сходять ся на вільне місце на долїшнім кінци сьвітлиці, котра єсть завсїгди так простора, що могла би помістити далеко більше гостий. Кілька дівчат під проводом співачки, котрої лїта хиба лиш она сама знає, творять оркестру, зложену з кількох самісен і двох хороших бубнів подібних до піскових годинників, на котрих виграють завсїгди лиш наймолодші. Другі поодиноко або парами зачинають танець. Иноді може то бути жвавий веселий танець — дві дївчата танцюють разом з такою згодою в кроці і поставі, якої можна набути лиш через довголїтну вправу — але частїйше суть то лиш радше живописні пози, як то, що ми Европейці називаємо танцем; ґейши уставляють ся з великою ґрациєю на ріжні способи а при тім помагають їм филястї рухи довгих рукавів та вахлярів, гра очий і мін, они то роблять з себе солоденьких і миленьких, то покірних і скромних, зовсім на всхідний лад. Ґейша, що правда, знає й змисловійші танці, але при незвичайних нагодах і перед дібраним товариством танці лиш віддають красні давні леґенди як н. пр любов доньки бога моря до рибацкого сина Урашіна.

І знову наповняють ся чарки вином, тим слабо загрітим, ясножовтим, усипляючим вином, що наповняє душу лагідним вдоволенєм і як би якимсь наркотичним данем на сон заставляє в блаженній розкоши забувати на щоденність, так що нам таночниці видають ся мов би якісь ясні духи з якогось лїпшого сьвіта.

Але вино робить своє дальше, а пир зпершу такий тихий і поважний, прибирає поволи голосну веселість. Гості встають із своїх строго призначених місць, творять громадки, дївчата сьміючись весело і балакаючи бігають від громадки і щораз то знову наливають чарки міняючись ними, сполокавши їх наперед борзенько в призначеній на то посудині з водою. Мужчини зачинають сьпівати старі воєнні пісні або хіньскі леґенди, а декотрі може й пускають ся в танець. Якась ґейша підносить сукню аж по колїна самісен, зачинає веселу мельодию та вигравае стару корабельну пісню „Компіра фуне фуне“. Тоді таночниця зачинає легенько і дуже зручно бігати „у вісімку“ (8) а якийсь молодий мужчина з фляшкою саке або з чаркою в руці крутить ся в тій самій фіґурі. Коли обоє стрінуть ся на тій самій лінії, тоді то з них мусить випити чарку, котре дало причину, що они зійшли ся. Темпо музики стає щораз жвавійше і щораз жвавійше крутять ся танцюючі і розуміє ся, ґейша виграває.

В другій части грають гості зі сьпівачками в „кен“. Сидять парами одні напротив других, сьпівають, стулюють руки і по певних перервах, даючи знак острим але легеньким криком, виставляють поодинокі пальці. До такту при тій грі співають:

Чоіто, — дон дон! Огаґаідане́;
Чоіто, — дон дон! Оідемашітане́;
Чоіто, — дон дон! Шімаімашітане́.[2])

Але грати з ґейшою в „кен“, то треба мати ясно в голові, бистре око і богато впра-

---

[1]) „Звиніть за скромне угощене і живіть ся“! — У Японців єсть такий старий звичай, в розмові понижати все, що дотичить власної особи, нераз навіть так дуже, що для Европейця то аж дивним і незрозумілим стає ся.

[2]) Слова ті не значать нїчого; то лиш самі звуки для удержаня такту в сьпіві і грі.

ти собі жите бувша співачка тамошного міского театру Демиця Матош, котра зажила отруї. Однако отруя була за слаба і самоубийницю відратовано. Причиною самоубийчого замаху мала бути нещастна любов і недостача средств до житя.

† **Помер** О. Александер Коцюба, завідатель Смільника, затварницкого деканата, дня 6 с. м. в 34-тім роцї житя і 10-тім сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Дня 1 мая с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Станиславові на шляху Львів-Іцкани поміж стациями Голосків і Коршів пристанок Хлїбичин-Слобідка лїсна для руху особового і пакункового.

— Дня 1 мая с. р. отворено на шляху Гадікфальва-Бродина поміж стациями Виковом вижним а Карльсберґом пристанок особовий Біволерия. Експедиция осіб і пакунків з Біволериї відбуває ся за оплатою належитости в поїздї.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 22 мая. Найблизше засїданє депутациї квотової відбуде ся по укінченю делєґацийної сесиї мабуть в послїдних днях першої половини червня.

Париж 22 мая. Амбасадор француский при Ватиканї Нїссар відкликаний, а радник амбасади обняв веденє діл.

Рим 22 мая. Амбасадор Нїссар виїхав вчера з Риму о 8 год. 40 мін. вечером.

Льондон, 22 мая. З Тієнцину доносять, що Японцї постановили за всяку цїну заняти Порт Артур, щоби лиш позбути ся тої кріпости.

Льондон 22 мая. Доси не наспїльо нїяке потверджене вісти о поражцї Японцїв на цїлеччинї і брак потверджения також з росийскої сторони.

Константинополь 22 мая. Порта загнївала ся на Австро-Угорщину і мінїстра ґр. Ґолуховского за єго промову в Делєґациях та завізвала віденьского амбасадора, щоби поробив ґр. Ґолуховскому з тої причини представленя. На нинї скликано раду мінїстрів.

Токіо 22 мая. Адмірал Тоґо доносить: Ескадра наша зложена з канонїрок, фльотиллї торпедовцїв і контрторпедовцїв підплила під Порт Артур в цїлях рекоґносцийних. Намір удав ся. Сильний огонь з росийских фортів наробив незначної шкоди. По нашій сторонї нїхто не згинув.

Токіо, 22 мая. Японцї з Такушан окружили вчера коло Ванцянтян на північ від Такушану шкадрону росийскої кавалєриї і побили єї; богато Росиян згинуло і єсть ранених. Командант шкадрони дістав ся до неволї.

НАДІСЛАНЕ.

В сім тижднн

можна оглядати

Подорож

з Моравії через Краків і Татри до Будапешту і Сьлавонії.

в Хромофотоскопі

ПАСАЖ МИКОЛЯША.

— Вступ 20 с. —

ви. Она вже від молодих лїт учила ся грати у всї роди „кен" — а тих єсть богато — і коли взагалї програє, то хиба лиш з чемности. Коли ґейша зробить знак рушницї, то єї противник мусить в тій хвили зробити знак лиса, котрий не може ужити рушницї; бо коли би він зробив знак чоловіка, то она в тій хвили відповіла би єму знаком лиса, котрий може перехитрити чоловіка, і він програв би. Коли же би она загала знаком лиса, то противник може відповісти лиш знаком рушницї, котра убиває лиса. Через цїлий той час мусить він дивити ся на єї палкі очи та на делїкатнї тоненькі пальчики; а они бувають иноді дуже повабні і скоро єго займуть хочби лиш на маленьку частинку секунди, то єго очарують і він програє!

Мимо тої, як здавало би ся, дружливости, уважають однакож завсїгди при японьских пирах на строгу приличність межи гостями а ґейшами. Хоч би як знайшов ся якийсь гість під впливом вина, то нїколи не зробить того, щоби хоч би з трохи сьмілївійшою вїжностию зблизив ся до дївчини, нїколи не забуде того, що она являє ся на пирі лиш яко делїкатна людска цьвітка, котра може звеселяти око, але котрої не вільно доторкнути ся. Сьмілість, на яку позваляють собі иноді европейскі туристи супротив ґейш і служниць, зносять тоті може з терпеливим усьміхом, але дуже ненавидять того, а Японцї, що на то дивлять ся, уважають то за знак великої простакуватости.

Через якийсь час веселість стає щораз більша; але около півночи гостї виносять ся поволи один за другим. Гамір стає менший, музика перестає грати, і наконець, коли ґейши вже послїдного гостя відвели до дверий і попращали ся з ним, можуть в порожній комнатї подумати вже й самі о собі.

Оттака єсть роля ґейши. Але що єсть тайною в ній самій? Які суть гадки, які чувства, що двигають єї жите? Як представляє ся єї правдива постать, позбавлена чару торжественного пира, коли відпаде озаряюча сила вина, що запаморочує ум? Чи поза нею чатує завсїгди згуба, як би то здавало ся, коли з єї уст плине з солодким глумом стара пісня:

Кімі то неяру-ка, ґосенґоку торука?
Нанно ґосенґоку кімі то нейо! [1])

Або може она здібна також до глубокої, вірної любови, котру величає улюбленою піснею:

Омає шіндара тера, ава ярану!
Ятете коніші те саке де наму! [2])

І дійстно, як мене уведомив мій приятель, то не лиш так в піснї каже ся. Не давно, бо ще лиш рік тому назад одна ґейша О-Кама в Озака зробила так само як пісни. З місця, де спалено тїло єї милого, забрала она попіл, змішала єго з вином і випила на пирі в присутности многих гостий.

(Дальше буде).

[1]) Сполучений з тобою або 5000 коку майна?

На що менї становища і майна, прийди дорога до мене. В давних часах жив якийсь повіренник шоґуна, Фуджі-еда Ґоекі, що мав доходу 5000 коку рижу. Коли він залюбив ся в гейші Аяґіну, шоґун дав єму до вибору або женити ся з ґейшою або утратити становище і доходи. Тодї обоє втекли і разом відобрали собі жите.

[2]) Смерть, але не в гробі може тебе, милий [держати,
Попіл твого тїла випю змішаний з саке!

Рух поїздів

важний від 1 мая 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	6·46	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
	6·00	З Белзця, Сокаля
8·40		„ Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·30	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45		„ Кракова
2·51		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Дністер“

ТОВАРИСТВО ДНІСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди ліквідує ДНІСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНІСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНІСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цінних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНІСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНІСТЕР уділяє аґенциї господарям, де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНІСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНІСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тільки через ДНІСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНІСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне зачатиє *Мурілля* величини 42×33 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).